

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 85/05
23.03.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија, Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Драгише Ђорђевића, Соње Манојловић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић - Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА због кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 2. у вези става 1. КЗ РС у вези члана 168. став 1. КЗ РС и др, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Сремској Митровици, оптуженог АА и заједничкој жалби његових бранилаца, адвоката АБ и адвоката АВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици К.53/03 од 14.05.2004. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца и присуства бранилаца оптуженог адвоката АБ и адвоката АВ, дана 23.03.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Поводом жалби Окружног јавног тужиоца у Сремској Митровици, оптуженог АА и заједничке жалбе његових бранилаца, а по службеној дужности преиначује се пресуда Окружног суда у Сремској Митровици К.53/03 од 14.05.2004. године, само у погледу правне оцене дела, тако што Врховни суд радње оптуженог АА описаних у изреци првостепене пресуде за које је истом оглашен кривим правно квалификује као кривично дело тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 2. у вези члана 168. став 1. КЗ РС за које му Врховни суд утврђује казну затвора у трајању од једанаест (11) година, па га, задржавајући као утврђену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци по опозваној условној осуди изреченој правноснажном пресудом Окружног суда у Сремској Митровици Км.7/00 од 13.03.2002. године, применом одредбе члана 48. ОКЗ-а, осуђује на јединствену казну затвора у трајању од дванаест (12) година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 9.01.2003. године па надаље.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Сремској Митровици, оптуженог АА и заједничка жалба бранилаца оптуженог.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Сремској Митровици К.бр.53/03 од 14.05.2004. године опт. АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 2. у вези става 1. КЗ РС у вези члана 168. став 1. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од 11 (једанаест) година па је, након опозивања условне осуде изречене правноснажном пресудом Окружног суда у Сремској Митровици Км.7/00 од 13.03.2002. године од једне године и шест месеци условно на три године, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС и узимања као утврђене казне затвора у трајању од једне године и шест месеци, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 9.01.2003. године па надаље.

Истом пресудом, применом одредбе члана 196. став 4. ЗКП-а, оптужени АА ослобођен је плаћања трошкова кривичног поступка и паушала.

Против ове пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Сремској Митровици због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи тако што ће оптуженог осудити на јединствену казну затвора у дужем односно максималном временском трајању.

- оптужени АА због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење.

-браниоци оптуженог адв. АБ и адв. АВ, заједничку жалбу због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење, са захтевом да буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије у поднеску Ктж 207/05 од 4.02.2005. године предложио је да Врховни суд жалбу Окружног јавног тужиоца у Сремској Митровици уважи, а жалбу оптуженог и заједничку жалбу његових бранилаца, као неосноване одбије.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца и присуству бранилаца оптужених адв. АБ и адв АВ, на којој је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и предлога и става Републичког јавног тужиоца Србије из напред наведеног писменог поднеска, нашао:

Жалбе су неосноване.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка на које иначе Врховни суд, као другостепени увек пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 380.став 1. тачка 1. ЗКП-а.

Побијајући ожалбену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка оптужени не указује конкретно ни на једну битну повреду, већ образложење овог жалбеног основа своди на оспоравање утврђеног чињеничног стања о чему ће у одговарајућем делу образложења ове пресуде бити речи.

По налажењу Врховног суда, неосновано се, жалбом бранилаца оптуженог првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, а како то произилази из садржине жалбе, јер су разлози дати у образложењу ожалбене пресуде о свим одлучним чињеницама јасни, довољни и правилни и међусобно нису противречни, нити супротни садржини записника о исказима датим у поступку. Због тога Врховни суд супротне жалбене наводе оптуженог и његових бранилаца да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка, оцењује неоснованим.

Указујући на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање оптужени и његови браниоци у својим жалбама наводе да је првостепени суд оптуженог АА огласио кривим за кривично дело које није починио, а да је побијана пресуда заснована само на одбрани са признањем оптуженог датог у претходном поступку уз примену силе од стране радника полиције, која одбрана је супротна како измењеној одбрани оптуженог на главном претресу у којој негира извршење предметног кривичног дела, тако и исказима саслушаних сведока и то ББ, ВВ, ГГ и ДД који су, према ставу изнетим у жалбама, посведочили да се оптужени критичном приликом налазио у ЋЋ а не у ЕЕ, у кућу оштећеног сада пок. ПП, због чега и није могао извршити кривично дело за које је побијаном пресудом оглашен кривим, погрешно оцењујући исказе ових сведока неверодостојним. Жалбама се посебно указује да је оваква одбрана са признањем оптуженог супротна изведеним материјалним доказима, јер на одећи, обући и рукавицама, које је, према казивању оптуженог исти критичном приликом имао на себи није утврђено постојање трагова крви људског порекла, нити су на лицу места идентификовани материјални трагови који би потврдили присуство оптуженог критичном приликом у кући оштећеног, са предлогом који произилази из садржине жалбе да се изведе

доказ обављањем вештачења трага патике пронађеног у брашну у кући оштећеног, а којим вештачењем би се искључило присуство оптуженог на лицу места. Потом, заједничком жалбом бранилаца оптуженог наводи се да је првостепени суд погрешно утврдио механизам настанка телесних повреда у теменом и потиљачном пределу главе оштећеног а на име да су исте настале од ударца песницом, обзиром да су, према налазу и мишљењу вештака Завода за судску медицину у Новом Саду, предметне повреде настале у склопу деловања тупог замахнутог механичког оруђа, као и то да је, одбрану са признањем оптуженог датом у истражном поступку погрешно као истиниту прихватио и у делу у коме оптужени наводи да је критичном приликом оштећеном везао руке и ноге селотејп траком како би га онемогућио у кретању, да је оставио телефон у ложишту шпорета у кући оштећеног и истога оставио везаног на поду босих ногу, обзиром да је из сачињене криминалистичко техничке и фотодокументације видљиво да је оштећени на ногама имао најлонску кесу. Оптужени у својој жалби, практично понављајући жалбене наводе својих бранилаца, истиче да због зимских временских прилика (снега и леда), и због овога узрокованог лошег стања пута није могао доћи из ЋЋ у ЕЕ, како је то признао у претходном поступку.

Оцењујући изнете жалбене наводе, Врховни суд налази да нису основани и да се истима у суштини детаљно понавља одбрана оптуженог са главног претреса, која је од стране првостепеног суда правилно оцењена неуверљивом и обеснаженом изведеним доказима наведеним у образложењу побијане пресуде, а на основу којих и правилно оцењени докази је првостепени суд за несумњиво утврдио чињенично стање описано у изреци побијане пресуде.

Наиме, првостепени суд је одбрану са признањем оптуженог дату у истражном поступку на записнику од 10.01.2003. године, у којој је, истичући да над њим није примењена сила од стране радника СУП-а Сремска Митровица приликом саслушања у преткривичном поступку, детаљно и уверљиво навео све појединости критичног догађаја, мотив којим се руководио приликом доношења одлуке да изврши предметно кривично дело, како је критичном приликом дошао из ЋЋ у ЕЕ, у кућу оштећеног сада пок. ПП и према истоме применио силу ударајући га у пределу главе песницом ради савлађивања његовог физичког отпора, а потом оштећеног са унапред припремљеном селотејп траком везао у циљу спречавања његовог даљег отпора и онемогућавања га у кретању и бежању, од овога одузео 500,00 динара, да је након извршене преметачине у ложиште шпорета на чврсто гориво оштећеног у коме је било мало жара ставио траку или телефон, након чега је, по напуштању куће, оставивши оштећеног везаног са бројним лаким телесним повредама, при ниској спољној температури, на поду куће босих ногу, обзиром да су му папуче које је имао на ногама спале, рукавице које је ставио на руке ради избегавања остављања отисака прстију које је понео са собом, објашњавајући да их је добио од своје тетке РР и обућу коју је носио опрао у потоку пошто је на њима било трагова крви, потом отишао у кућу у којој живи са својим оцем ВВ и легао да спава, да би потом, када се пробудио, отишао у кућу своје мајке ББ, где је одећу, коју је носио на себи критичном приликом и то дукс и панталоне опрао, правилно као истиниту прихватио и због тога што је иста поткрепљена и другим изведеним доказима наведеним у образложењу побијане пресуде. Тако, из обдукционог записника Завода за судску медицину СП.1220/02 и налаза и мишљења вештака специјалисте за судску медицину др ЖЖ првостепени суд је утврдио да је смрт оштећеног сада пок. ПП наступила у садејству насталих повреда које су настале као последица деловања другог лица и дифузног расхлађења тела при спољној температури ваздуха од максималне 3,3 степена целзијуса до минималне -2,2 степена целзијуса, а према извештају Републичког хидрометеоролошког завода од 18.02.2003. године. Потом, чињеницу да се у ложишту шпорета налазио телефон, који је пронађен након признања оптуженог да га је ту оставио, а за коју чињеницу је према правилној оцени првостепеног суда, могло знати само лице које се критичном приликом налазило у кући оштећеног, суд је утврдио и на основу исказа вештака ЗЗ. С обзиром на изнето, по налажењу Врховног суда, правилно је првостепени суд оценио неверодостојним исказе сведока ББ, ВВ, родитеља оптуженог, ГГ и ДД измењену одбрану оптуженог дату на главном претресу у којој негира извршење предметног кривичног дела неуверљивом, због чега се, утврђено чињенично стање описано у изреци побијане пресуде не доводи у сумњу ни предложеним новим доказом.

Према томе, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио све одлучне чињенице како оне од значаја за радње извршења кривичног дела из члана 169. став 2. у вези члана 168. став 1. КЗ РС (како је то дато у изреци ове пресуде), тако и оне чињенице које се односе на субјективни однос оптуженог према тим радњама извршења (стр.14.задњи пасос првостепене пресуде), с тим што се лишење живота оштећеног у конкретном случају приписује евентуалном умишљају оптуженог, те се ради тога жалбени наводи којима се побија првостепена пресуда због погрешног и непотпуно утврђеног чињеничног стања показују потпуно неоснованим.

Врховни суд је ценио и остале жалбене наводе којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања у побијаној пресуди, па налази да су исти неосновани и без битног утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

Испитујући по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 2. ЗКП-а, првостепену

пресуду у делу одлуке који се односи на правну оцену дела, Врховни суд налази да је квалификацијом радњи оптуженог као кривично дело тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 2. у вези става 1. КЗ РС, првостепени суд неправилно применио кривични закон, јер утврђене радње представљају радње извршења из чл. 169. став 2. у вези чл. 168. став 1. КЗ РС, а првостепени суд је, позивајући се на одредбу чл. 169. став 1. КЗ РС, повредио кривични закон на штету оптуженог, јер је кривично дело из чл. 169. став 1. КЗ РС, самостално кривично дело, па према томе није у вези са кривичним делом из чл. 169. став 2. КЗ РС, јер се облици кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из чл.169. КЗ РС међусобно разликују по квалификаторним околностима и ти облици не могу истовремено постојати. Стога је Врховни суд преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене дела тако што је радње оптуженог квалификовао као кривично дело тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 2. КЗ РС у вези члана 168. став 1. КЗ РС.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни поводом жалбе Окружног јавног тужиоца у Сремској Митровици, жалбе оптуженог и заједничке жалбе његових бранилаца Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио све околности које, у смислу одредбе члана 41. ОКЗ-а, утичу на висину казне и истима дао адекватан значај, па је Врховни суд, имајући у виду измењену правну квалификацију дела, оптуженом АА за кривично дело тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 2. у вези члана 168. став 1. КЗ РС, утврдио казну затвора у трајању од 11 (једанаест година), па је, задржавајући као утврђену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци по опозваној условној осуди изреченој правноснажном пресудом Окружног суда у Сремској Митровици Км.7/00 од 13.03.2002. године, применом одредбе члана 48. ОКЗ-а, оптуженог осудио на јединствену казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 9.01.2003. године па надаље. По оцени Врховног суда, тако одмерена казна сразмерна је тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела, и степену кривичне одговорности оптуженог и нужна али и довољна за постизање у члану 33. ОКЗ-а, прописане сврхе кажњавања. Стога су жалба Окружног јавног тужиоца у Сремској Митровици, жалба оптуженог и заједничка жалба његових бранилаца у делу одлуке првостепеног суда о казни, оцењени као неосновани.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 388. и 391. став 1. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Јелена Петковић-Милојковић, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

СШ